

Всички се заловили на работа: брадвата сѣкла стѣблото, теслата — клонитѣ, косерчето — бодлитѣ, а мотиката копала дребнитѣ коренчета, които още не били откъснати отъ земята.

— Дайте, рекълъ търнокопътъ, да накладемъ буенъ огънь и да го изгоримъ! — Вие се чудѣхте по-рано, продължилъ той, защо окопахъ земята, а не бутахъ стѣблото. Да ви кажа: вие не познавате рода му — той е зълъ трънъ. Наистина, има и други тръне, но тѣ не сж толкова опасни, колкото него. Затова не стѣблото и не клонитѣ му трѣбва да сѣчете, а коренитѣ му да изкопаете и извадите. Инакъ утре той пакъ ще поникне и ще израсте за пакостъ на хората.

С*

Сждаба.

— „Стига плака, сълзи рони,
Стара бабо, чуй, запри!
Изгубено не се гони —

Разбери!

Туй животъ е — що да сторимъ?
Ще преглѣтнемъ, потърпимъ...
Още малко ще се боримъ,
Па хай — въ гроба! фюйтъ! като димъ...
Чедо — мило и на менъ е,
Въ глава огънь ми гори;
Сънь не зная... но търпенье,
Разбери!...

Радваме се на доброто,
Ала то е като цвѣтъ:
Цѣфне, капне... Ей и злото
Отподиръ му иде... Свѣтъ!
Смъртъта ходи вредъ — не мига,
Стари, млади — вси мори;
Край единъ е — всѣкъ го стига,
Разбери!..."

*

Зима се е разлютила,
Край огнище — и тамъ хладъ...
Тейко, майка, булка мила
Изпровождатъ войникъ младъ.